

[Udenrigsministeren.]

om USA og Canada, der jo er nye i forbindelse med OECD som fulde medlemmer i samarbejdet — der er længst fremme med ratifikationen. I USA kan en sådan konvention ratificeres af senatet alene ved en vedtagelse med $\frac{2}{3}$ flertal, og en sådan vedtagelse har fundet sted den 17. marts med 72 stemmer mod 12, altså med 12 stemmers større overvægt end fornødent. I Canada vedtog underhuset den 28. februar med tilslutning fra alle sider og uden afstemning en regeringsresolution om konventionens godkendelse. Herefter mangler man i Canada senatets godkendelse, og den regner man med at opnå lige så let, som man opnåede underhusets. Herefter skulle både USA og Canada være meget nær ved at kunne deponere ratifikationsinstrumenterne, som det officielle udtryk er, og de vil formentlig være de første lande, der gør det.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om Europarådets behandling af denne sag og sige, at jeg synes, at den opmærksomhed, man i Europarådet har vist dannelsen af OECD, er et overordentlig glædeligt vidnesbyrd om den interesse, der fra parlamentarisk side vises den nye organisation, og at det, trods alt hvad vi her må konstatere om den nye organisations løse karakter i sammenligning med den gamle, er noget, der kun kan varsle godt for organisationens fremtid. Europarådets vedtagelse er delvis et samtykke til de betragtninger om det fremtidige samarbejdes karakter, der er fremsat i den forberedende komité, og som falder ganske sammen med de danske synspunkter. Der er bl. a. tale om den opfordring til at danne et parlamentarisk organ under OECD, som en række af de ærede ordførere har omtalt. Jeg vil gerne her bekræfte den danske tilslutning til denne idé. Jeg tror, det er rigtigt, at man i forbindelse med OECD får et parlamentarisk organ, hvor parlamentarikerne regelmæssigt kan mødes, kan drøfte organisationens problemer, modtage beretninger fra organisationen og udfolde en rådgivende virksomhed.

Når man ikke er nået helt igennem med denne sag, beror det i første række på USA og Canada. Her i Europa er det noget velkendt, at man har en fælles parlamentarisk forsamling med de funktioner, jeg her har henvist til, hvorimod det i USA og Canada

er noget nyt, og det er vel rimeligt, at man har ønsket at sætte sig nærmere ind i Europarådets forslag, før man tager afgørende beslutning. Jeg mener imidlertid, at der er grund til at tro, at de forhandlinger, der finder sted, vil resultere i, at man kan forelægge OECDs råd et forslag om et parlamentarisk rådgivende organ for OECD, der forhåbentlig stort set kan komme til at bygge på de af Europarådet opstillede retningslinjer.

Der er stillet enkelte spørgsmål til mig her under denne behandling. Det ærede medlem hr. Morten Lange var betænkelig ved, at Finland ikke er med. Jeg skal i den anledning oplyse, at på et tidligere tidspunkt, for ikke så længe siden, var Finland meget nær ved at blive medlem af OEEC; hvis Finland havde været medlem heraf, var Finland vel også blevet medlem af den nye organisation. Finland trak sig imidlertid ud af disse forhandlinger, og når Finland gjorde det, beroede det i hvert fald ikke på skridt foretaget af vestlige lande.

Det ærede medlem hr. Morten Lange var ligeledes betænkelig ved, at man nu oprettede et nyt koordineringsorgan for hjælpen til de underudviklede lande. Det ærede medlem mente, at man havde al den koordinering, man kunne ønske, i De Forenede Nationer; hvorfor nu skyde et nyt 20 lands organ ind, der kun yderligere kunne komplicere denne hjælp, der jo fremfor alt kræver effektivitet?

Jeg tror ikke, denne indvending — hvis hovedtanke jeg i øvrigt kan godkende — er helt relevant. For det første skal OECD ikke udøve hjælp eller udbetale hjælp. Det vil man helt igennem overlade til de i forvejen eksisterende organer, først og fremmest De Forenede Nationer, Den internationale Bank o. s. v. For det andet vil den koordineringsvirksomhed, der skal foregå i OECD, næppe i særlig grad vedrøre den hjælp til udviklingslandene, der befordres af De Forenede Nationer, men derimod snarere den hjælp til udviklingslandene, der i øjeblikket foregår på bilateral basis mellem de enkelte vestlige lande og de enkelte modtagerlande i den afro-asiatiske verden; her er der vel faktisk i øjeblikket ikke noget koordineringsorgan, og jeg tror derfor, at OECD på dette område virkelig kan udfylde et behov og løse op-